

Fem og tredivte Møde.

Tredagen den 24de Januar 1873. Kl. 1.

Forhandlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Efter forrige Møde er om- delt: Vindringsforslag til anden Behandling af „Forslag til Lov angaaende Frihed for Bygnings- afgift“, samt Landssthingsudvalgets Betænkning over „Forslag til Lov angaaende Børns og unge Menneskers Arbejde i Fabrikker og Værksteder m. m.“

Ved Skrivelse af 24de ds. fra Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet er modtaget Underretning om, at den nævnte Minister agter her i Thinget at indbringe et „Forslag til Lov om Tillæg til forskellige gennem Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet udstedte Lønnings- love“.

Ved Folkethingetsmanden for Kjøbenhavns 6te Valgkreds (Hindenburg) er indbragt et Andra- gende fra Lærer Brun om Forhøielse af Pension, hvilket Andragende efter det nævnte ærede Med- lems Begjæring vil blive overgivet til Finants- udvalget.

Man gik derpaa til den første Sag paa Dagsordenen, som var:

Første Behandling af: „Forslag til Lov om en overordentlig Bevilling til Forsvarsvæsenet.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2905 ff.).

Bøffen: Jeg har ikke tilladt mig at tage Ordet under de foregaaende Dages Forhandlinger om de militære Love, og Marsagen hertil har været den, at de Bemærkninger, jeg ønskede at fremkomme med, havde en mere almindelig Karakter, som jeg troede bedre vilde egne sig til at komme frem ved Forhandlingen af det nu foreliggende Lovforslag, hvorved jeg maa anse det for at være mere tilladeligt at træde ind paa de forskellige Omraader af vort Forsvarsvæsen. Jeg tror, at det er gaaet flere, og jeg kan gjerne sige mange Medlemmer, som det er gaaet mig, nemlig, at vi i Grunden ere gaaede til Forhandlingen af disse Sager angaaende vort Forsvarsvæsen med et tungt Sind, fordi de Lovforslag, som desangaaende ere os forelagte, særlig ere egnede til at fremstille vort Forsvars Maal, Fremtid og Midler i et særgeligt Lys. Fordringerne vore fra mangehaande til allehaande; Maalet svinder mere og mere bort

24de Januar.

mellem Sønderne paa os, og der vil vistnok være Anledning for os til nøie at tage under Overveielse, om vi, der med en saa god Villie gik ind paa de Planer, som bleve grundlagte i 1867, ikke derved ere komne ind paa en forkert Vej, paa en Vej, som ikke fører os til Maalet, men som tværtimod fører os til Forhold, hvorefter vi tilsidst ingen Udvei kunne finde. Det var dog dette Lovforslag forbeholdt at bringe de fleste af de Røster til at forstumme, som hidtil have arbejdet paa at bevare og styrke Beredvilligheden hos Folket til at bringe Offre for Fædrelandets Forsvar. Dersom Denstgten og Maalet havde været at give den Anskuelse Vaaben i Hænde, som siger: Hvad nytter det Alt, hvad kan det hjælpe; vi kunne ligesaa godt opgive Sagen, først som sidst, vilde dette Middel ganske vist have været heldig valgt; thi jeg tilstaar, at det Forslag, som her foreligger, er særlig egnet til at nedslaa Folkets Mod. Uvilkaarlig paatrænger sig da det Spørgsmaal: Er dette ogsaa fuldkommen alvorlig ment? Er det muligt, at man i et Dieblis som dette, da det dog vitterlig har været den overveiede almindelige Erkjendelse, at de Byrder, vi ifølge Sørløven af 1867 paatage os, ganske vist ikke overskride vore Kræfter, men dog have naaet Grændserne for, hvad der med Rimelighed kan og bør anvendes til dette Formaal, for Alvor kan komme med Fordringen om en overordentlig Bevilling paa mellem 17 og 18 Millioner? Har den høie Regjering — thi jeg henvender mig egentlig mere til den end til den meget agtede Krigsminister, thi det er overensstemmende med hans Pligt at arbejde for de Interesser, han særlig er sat til at varetage — i den Grad levet uden Berøring med, hvad der i de senere Aar har bevæget sig i Folket, at den ikke skulde være kjendt med Stemningen angaaende dette Spørgsmaal? Ja, for at gaa lige til Sagen, spørger jeg, om der findes noget Medlem af den høie Regjering, som har kunnet tvivle om, at Fordringen om den her forelagte Bevilling vil blive negtet? Der findes desværre, siger jeg, et Legn til, at Regjeringen ikke har været kjendt med denne Stemning. Jeg siger desværre, og jeg sigter derved til, at Finantsministeren ikke har troet at behøve at anvise en Vej til, hvorledes disse Penge skulde staffles tilveie; skjøndt der under de foregaaende Dages Forhandlinger er spurgt derom, den ene Gang mere indtrængende end den anden, har den høie Regjering dog haardnakket vægret sig ved at give noget som helst Svar paa dette Spørgsmaal, der altsaa fremdeles henstaar som